

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχὴν.

Καινούργιο διαρκὲς ἀπαράβατο.

Διατριβαῖς ποῦ νὰ βλάπτουν άτομα, οὔτε μὲ πληρωμὴ οὔτε μὲ ὑπογραφή δὲν δέχομαι, καθὼς καὶ ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες. Ὅσα μὲν γράφετε, πρέπει πάντοτε νὰ ἦναι ὑπογραμμένα, καὶ νὰ ἀποβλέπουν σὲ γενικὸ καλὸ, ἤτοι, νὰ ἐνδιαφέρεται ἡ κοινωμία. Τί τεῦ μέλλει τοῦ χόσμου, τί ἔκανε ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὸν δεῖνα καὶ τὸν τάδε. Καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραμμῆς, ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ συνδρομητῆς, πρέπει πρῶτα νὰ μοῦ στέλνῃ τὸν παρᾶ· ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε 10 δρ. στὴν Ἑλλάς καὶ 15 σταῖ ἐξω τῆς. Ποιήματα δὲν δέχομαι.

Κυρίες Κοιμουντοῦρε,

μοῦ γράφουνε ἀπ' τῆ Σύρα, ψύρα, νὰ σοῦ πῶ, ὅτις ἡ εὐχαίς καὶ ἡ παράκλησις ποῦ ἔκανε γιὰ τὴν ἀφεντιά σου ἔλαός στὸν γέρο Θεό, σ' ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἀσθένεια, γιὰ νὰ ξανάρθῃς προθυπουργός, καὶ ὅτις γι' αὐτὴ τὴ χάρι ποῦ σοῦκάνε ὁ λαός, ἔχει τὴν ἀπαίτησις ἕνα ποῦ ἐρήθῃς στὰ πράγματα νὰ ἐλαφρύνῃς τὴ φτωχολογίαν ἀπὸ τοὺς φόρους, ἀλλοιῶς θὰ βάνουν τὸ Μακράκη νὰ σ' ἀφορίσῃ καὶ σὲ καταραστῆ, εἰς τρόπο ὥστε νὰ ξαναπέσῃς πιά ἀγύριστα. Ουμῆσου τα λοιπὸν αὐτὰ, ὅταν ἐρήθῃς στὴ ἐξουσία, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς καὶ μένα, ποῦ μὲ βρίζουν καὶ μὲ λέν, πῶς θὰ εἶμαι μασκαρᾶς τῶν μασκαράδων καὶ βασιλεὺς τῶν γαδάρων, ἀν δὲν σοῦ τὰ γράψω, καὶ παρὰ νὰ ἦμαι τέτοιος, καλλίτερα νὰ σταῖ γράψω νὰ θυμῆθῃς δὲ νὰ μὲ διορίσῃς καὶ μένα πρόξενο πάσης ξεροκαμπίας. Ἀργίσα νὰ μοῦ γράψουν ἀπ' τῆ Σύρα, μὰ τὴ διάλειξαν τὴ κουταμάρα καὶ μὰς τὴ ξεφούρτισαν.

Χθὲς ἦτανε

τῆς ἀρχᾶς νὰ περάσω ἀπὸ τὴ Νεάπολις πρὸς ἀστυνομικὴ ἐπιθεώρησις τῆς γειτονιάς μου. Ἦτανε βράδου βράδου. Περνώ ἀπὸνα σπίτι καὶ βλέπω ψιλὰ στὴ μπόμετα ἐνοικιαστήριο, πάρα κάτω ἄλλο, κολλητὰ ἄλλο, γυρίζω ἄλλο δρόμο, ἄλλο, παρέκει ἄλλο, πάρα κάτω ἄλλο, πέραν ἄλλο δρόμο, νοικιαστήρι καὶ κεῖ, πάρα πάνω ἄλλο, τραβῶ ἓνα στεναδί, κι' ἄλλο, κι' ἄλλο σακεῖ πέρα, ἄλλο δεξιὰ μου, ἄλλο ζερβιά μου. Πάω στὸν φίλο μου καπνεπώλη Ἀλεβιζόπουλο καὶ τοῦ λέω

— Βρὲ ἀδερφέ, τὸ κλοκαῖρι ποῦ γύρευα γὼ σπίτι χάθηκάν τὰ σπίτια ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τόρα βλέπω τόσα νοικιαστήρια στῆς πόρταις ποῦ θαρρεῖς πῶς ρήμαζε ἡ Νεάπολι, τί τρέχει, δὲν μοῦ λές; Καὶ μοῦ ἀπαντᾶει ὁ Ἀλεβιζόπουλος:

— Βρὲ τί νοικιαστήρια καθεσὰι καὶ μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ, εἶνε ἀστρονομικὰ δελτία, τὰ ὅποια κρεμοῦν στῆς πόρταις, γιὰ νὰ ξέρουν ποῦ εἶνε βλογιασμένοι καὶ προφυλάγεται ὁ κόσμος.

— Μωρὲ τί μοῦ λές, κι' ἐγὼ τᾶφερα οὐλα σβάρνα. Γιὰ τὸ θεό, τινάξουμε νὰ μὴ τύχῃ καὶ μοῦ κόλλησῃ κάμμειαν βλογιαὶ στὰ ρούχα. Καὶ τόρα ἀπὸ ποῦ νὰ φύγω, ἐδῶ εἶμαι, σὰν νὰ μὲ βάνατε σπύροκο. Ἀπὸ ποῦ νὰ περάσω, ἀπὸ ποῦ νὰ φύγω, δὲν ἔχει κάμμειαν σκάλα ν' ἀνεβῶ σὰ γάτος στὰ κεραμίδια νὰ πάω καλιὰ μου; Ἐδῶ εἶνε ποῦ τὴ πάθαμε.

— Νὰ, -ράβα αὐτὸ τὸ δρόμο τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τράβα ἀπὸ τοῦ Ψυρῆ, γύρισε πίσω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολις, ἀνέβα στὸ Τρελὸ, κατέβα, χώστου στοὺς νέφους ὑπόνομους ποῦ εἶνε φαρδεῖ, εὐχα ἀπὸ κἀνενα νεροχούτη, ὅπως τὸν λέη κι' ὁ Κόντος, βρὲς κἀνενα δουλικὸ, καβαλα τοῦ νὰ σὲ πᾶῃ στὸ σπίτι σῶο καὶ ἀκέραιο.

Βρὲ τ' εἶν' τούτα, τὰ βιολιά καὶ τὰ λαούτα; Ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ἡ Ἀστρονομία ἀνθρώπους νὰ φυλάξῃ τῶν βλογιασμένων στὰ σπίτια, πάει νὰ πῆ μὲ τοῦτο, ὅτις πρέπει νὰ κατατρομαζῇ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ πινακιδία;

Ἄλλη πάλι κουταμάρα αὐτῆ. Σὰς παρακαλῶ σας πρὸς τίνονε σκοποῦ τὴν ἔκανε αὐτὴ τὴ καινούργια ἐφεύρεσι ἡ Ἀστρονομία; Γιὰ νὰ μὴ πηγαίνουν οἱ ἀνθρώποι στῶν βλογιασμένω τὰ σπίτια, ἢ γιὰ νὰ μὴ περνοῦν ἀπὸ τοὺς δρόμους ἐκεῖνους;

Ἄμ τότενεσ' θὰ ρημάξῃ ἡ Ἀθήνα καὶ πρέπει ὅλοι μας νὰ κλειστοῦμε στὰ σπίτια, σὰν ποντικὸι στῆς τρύπαις μας. Ὁχ ἀδερφέ, μὰς πῆρε κατακέφαλα ἡ κουταμάρα τῆς ἀνοησίας.

Μία συμβουλὴ καθ' ἑβδομάς.

Διόχνετε τῆς μνίγας ἀπ' τὰ σπίτια σας, γιατίς καθονται ἀπάνω στοὺς βλογιασμένους καὶ ὑστερα ἀπάνω σὲ μὰς, καὶ μὰς καθίζουν τὴ βλογιαὶ. Ρωτήστε καὶ τοὺς γιατροὺς, ἀν λέω ἀλήθεια. Πέστε μου εὐχαριστῶ

Κάνε το καλό

νὰ βρῆς καὶ τὸ μελέα σου. Κάποιος κατεργάρος ἐπῆγε καὶ διάστρεψε εἰς τοὺς κήρυκας τῆς Δημοπρασίας ὅσα εἶχα γράψῃ ὑπὲρ τῆς ἀλήθειας αὐτωνόνε, καὶ τοὺς εἶπε, ὅτις ἀντίς ὑπεράσπισις τοὺς κοροῖδεα τὰ προχθὲς. Τί νὰ πῶ καὶ γὼ,

δεν ξέρω, ξέρω μόνο να πω, ότι τούτους ανθρώπους τούς βοήθα σε κάθε δουλειά μου τίμιους, και [σ] όστις πράμματα αν αγοράσα απ' αυτούς έβγαζε πάντοτε: της αξίας του, εγώ τούς ύπολόφτομυ, κι αν άλλος θέλουσ να τούς πουράκιζουσ, θά πη, όστις και κείνος που τούς περιόζουσε είνε μακαράδες, κι αυτόι που τή πιστεύουσε κοροΐδη της φαντασίας. Σε τίμιον κούτελο, μιντζούρα δεν κολλά, και ός μη χάνονται με τού ένούς και τού άλλου τή μακαρόλογα.

Πρός τον κύρ Μητροπολίτη

πάσης Ελλάς και του Αργους. Κατάντησε να γίνης και σύ χειρότερος στη καλοκαχθία από τή διευθυντή της Αστρονομίας, και ύποιος φαίνεται πολύ κλόδ, του βγάζουν και ή όρνιθες τή μάτια.

Ευμβούλεψες από τον άρχετο Παπαλέξη να μαζέψη και πωσαις ύπογραφάδες, όστις τάχταε τον θέλει ή συνοικία, για να μη μπρούν οι έπιτροποί να τού κάνουν τίποτις. Αραία δουλειά. Και είνε μεγάλη δυσκολία να μαζώψη ένα μπερμπάνης ύπογραφάδες από άρχαμάτους και γραμματιζούμενους ανθρώπους; Δεν θάχη κι αυτός τούς φίλους και συγγενείς, να ενεργήσουν τή κατά δύναμεις;

Τι σου λέει, κύριε Μητροπολίτη τή από αριθμό 913 βούλευμα των έν Αθήναις Πλειμελειοδικών; όστις ό κύρ προστατευόμενος σου Παπαλέξης Μιχαλόπουλος, όστι αποπειράθηκε να βιάση, μιά φορά στο σπίτι του, και άλλη μιά φορά έντός μέσα, πού; Είς τή ιερή της Εκκλησίας των άγιων Ασωμάτων μετά την θεία λειτουργία, θέλησε να ξεπυρηνή ή δεκαηρωϊκά κορίτσι Άγγελική Γ. Σταματογιάννη. Τ' άλλα όσα γράφει τή βούλευμα περι, όστις δεν ήτανε παρόντες και μή πωρες, είνε κολοκύθια στ' αυτιά σας, γιατί, λέει, ότι δεν πιάνεται ή βιασμός, επειδή της δεν ήτανε της παρουσίας και μάρτυρες. Βε μάκαράδες, εις τή περι άτιμες δουλειάς, πρέπει να υπάρχουνε παρόντες τούς και μάρτυρες, και μάλιστα στη άτιμία άπάνω;

Τίποτις, κύριε Μητροπολίτη, σε θεωρούσα της πρώτοις, καλό άνθρωπο, τότε έχτα πία ύπολήψις που είχα σε σένα

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

6 Η ΖΗΛΙΑΡΑ

Η Έλπινίκη.

Τή κάτω πάτωμα του σπιτιού που κατοικούσα είχε εύκαιρήσση, μιά μέρα κοντά στους άλλους έναικιασταίς ήρθε να πώδη και μιά ήλικιωμένη νοικοκυρά με τή κόρη της, όταν μπήκαν στην αυλή για να φωτίση για τή νοίκι, βγήκαμε όλοι στην αυλή, να δούμε τούς νέους νοικατόρους.

Εγώ άμυ που είδα παδόγχορο κοριτσάυ πετάχτηκα με τή καπέλλο και με τή πέννα στ' όχει και πηλάισα τή γυνά, τούματι μου δε άμέσως κάλλησε άπάνω στη κόρη της.

Αυτή ήτανε άπάνω κάτω, ίσα με δεκατεσσάρω χρονών. Ξανή ή αν άγγελος. Είχε τή χρυσόξανθα μαλλιά της; ριχμένα πίσω ξέπλεξα και ξάπλωμένα στη πλάτη της και έρθαν κάτω από τή ζώνη της.

Ήτανε ροδοκόκκινη, λευκή, με γαλαχά μάτια γλυκά και ζωηρά, είχε μιά έλίσσα καταμυστή στα φρύδια και άλλη μιά στο λαϊμέ, ή όποιος τόσο ντελικήτος, ήτανε, όστε έφαινότανε ή φλεύκας και μπορούσε να μετρήσης από κεί κάθε καρδιά τύπι.

Τή γράμια της ήτανε μικρά αν παιδικαίσις και φαίνότανε μέσα στο γάντι μιά στελέτικα, ή μισή της μιά σπιθυμή.

Εφορούσε γόδακις δεμέναις με μεταξωτάις, κορδέλαις και με κατι μεγάλας ριούμπκις.

και σου λέω, όστις, όπως δεν κάνει ή Διευθυντής για Διευθυντής, έτσι δεν κάνεις και σύ για Μητροπολίτης, και χαιρετίσματα πολλά πολλά, και στο μεθαυριανό περισσότερα με τή καλό, και σου φυλάω και τή χαρτί εκείνο με κουφέτα, που μου έστειλε ή άγιος παρθενοφόρος Παπαλέξης σου, για να τή κάνωμε, αλλά Καλλιγά, μισά και μισά.

Μου έπιτρέπεις τότε να μου δώσης τή κατάρρα σου, κ' εγώ τήν ευχή μου; Γιατί θαρρώ πώς ή δική μου ευχή, θά πιάνη περισσότερο από τή άνάθεμα τή δική σου.

Και ένα άλλο

γιατί, κύρ Μητροπολίτη, έπέτρεψες να κάνουν δεήσεις στης εκκλησιαίς για τόν Κοιμουνδοούρο, και δεν έπέτρεψες να κάνουν δεήσεις και για τή βλογιά;

Δεν μζς μουντζώνεις, λέω γώ.

Ποιήματα

έκτός από κείνα που μπορεί κάμμια φορά να γράψω κ' εγώ, άλλουώνε δεν δέχομαι, γιατίς δεν τή χωρεί τή φύλλο.

Ιστορίες του Γουδιού.

Τή πράγματα είνε απλούστατα.

Έχει λίγα λεπτά ή βλογιασμένος που πν στο Γουδι; Τού τή των και κατά θεού χάρις, μόλη τήν άπεριποίησις, σώνεται.

Έχει πάλι πολλά λεπτά εκείνος που τόν πν στο Γουδι; Τόν πεθάνουν, για να πήη πεθαμένος στον άλλο κόσμο, και τού φν τή λεπτά.

Ότε γάλα τούς δίνουν τούς άρώστους ούτε τίλιο, γιατίς τή γάλα τή πωλούν.

Τούς πεθαμένους τούς θάφουν σ' ένα τάφο, γυμνούς αν τόν Άδάμ και της Εύας, άνακατωμένους γυναίκες και άνδρες, όστες... κατάλαβέντε τότε σεις τί άνακατοσοόρα μπορεί να γίνεται μεταξύ των πεθαμένων.

Τή ρουχά τους πν όλα καλιά τους, καινούργια, παληά, πλάματκα, στρώματκα, βελόντες, ούλα αυτά λέν πώς θά τή

Τή φουσταγιά της ήτανε μακρύ μακρύ, ασινό, ως τούς άστραγάλους, τή καπελάκι της τή φορούσε στραβά και ήτανε απλούστατα.

Τή στήθος ήτο γεμάτο και ζωηρό με λίγα λόγια ήτανε να τή πιάνη κανείς και να πετάξη μαζί του στα ούρανια, ή καλλίτερα να τή βνήη μέσα σε μιά γυάλα και να τή έχη να τή βλέψη και τή κάκρονη, τέλος πάντο, ήτανε ένα καντάκι, μιά ψεύτικη κουκλίτσι, αν εκείνη που έχει τή μεγάλο έμπορικό στο δρόμο του Έρωτος.

Άμα σε μιλούσε έδωζε τή ματάκια του κάτω και κοκκίνιζε αν παπάρουνα, τάλλεγε δε τή λογία της μετροπή και μ' ένα σενό τρόπο όμιλίας. Τή στοματάκι της ήτανε μή στήξη και βρέξη που θαρούσε πώς δεν χωρούσε μέσα ούτε κουτάλακι τού γλυκού.

Όταν τήν είδα, αντίο Λεονόρα, μου μπήκε στη καρδιά, μουκάψε τή φυλλοκάδια.

Όταν άνοιξα κουβέντα με τή μάνα της έπλησίασαν και ή άλλαις ή ζεακισμέναις φιλινάδες μου.

Στη κουβέντα έσήκωσε τή ματάκια της και μούρριξε μιά ματιά που μου πέρασε αν σαίτια πέρα και πέρα τή στήθος.

Τή μάτια μας νόμιζε στη συνάντησι της ματις πώς εύγαναν άστραπαίς.

Τή βλέμμα της παμπόνηρης Δανάης είδε τή κρυφοκότημαχά μας και κίτρινε, άμέσως δε άρχισε να κακοσυσταίνη τή σπιτι στη γορά, ότι κινιζει τή τσάκι και φλαμώνει όλο τή σπιτι, ότι τόν χειμόνα από τή κρύο δεν είνε για σταθή τινίς, και τή καλοκαίρι πάλι δεν μπορεί να άνοιξη τή παράθυρα, γιατί τή βλέπει όλημερης ή ήλιος, ότι έχει κορούς και μόνο πώς δεν φωλιάζουν και φειδία

βάνουν στη φωτιά, και τή πουλούνε για ένα κομμάτι ψωμί έπειτα.

Ή κυρά πλοιομάτα έπιστάτρια είχε και ένα σκυλι, που τή σκυλιά να τήν φάνε, και πήγε και έφαγε ένούς πεθαιμένου τή μούρη. Φτου, άλλωχ μπελά σινυβερσι, αν σινι σικιέμε. Κακοχρόνονάχεται πιζεβέγκιδες.

Διυβάσεις

στην κύριανή «Πρωία» τόν λόγο του Ζυγομαχά που έβγανε στη βουλή για τή βλογιά, και θά δήτε και θά φρίζετε, εγώ τόν άκουσα και πήγα να παλαδώτω. Είνε άλλο πράγμα ταρχαχίς.

Κοντά στ' άλλα πρέπει να κλείση και τή σχολείο Βαρθάκειο, διότις έπειδής, — που να τή φαντασθήτε, — ένας βλογιασμένος κάθεται στα ύπόγεια.

Γενόει, διώξτε τή παιδιά σας απ' τή σπιτία σας, γιατίς θά πεθάνετε, και τή Άρσάκειο πρέπει να παρτήση τή μαθήματκα. Ούλα άχρητα πιόγα, για να σωθόμε. Με τή ζωή δεν πιόζει τινίς.

Ο Ίεροκλής.

ή φίλος μου έρωψε μιά καλή ιδέα στην παληά Έφημερίς, ότι πώς, αντί για καινούργιους φόρους, τή καλλίτερα είνε να γυρέψουμε τή καθυστερούμενα από τούς χρεώστους του Διμόσιου, που άνεβαίνουσε σε δικόσκα και άβάντε μιλλ ούνια των έκατομμυρίων, όπως γύρεψε και ή μακαρίτης Βούλγαρης να τή κάρη στο κειρό του Χόβαρτ, και να ζήτηθουν και τή έξοδα τώσω δικώνε που μένουσε της πολυχρονίας έγκερμεις τούς και όχι να γυρεύουν να βάζουσε φόρους άπάνω στους φόρους.

Αυτό τή ζήτημα είνε πολύ μεγάλο και πρέπει να τή διαπραγματευτούμε πει διή συζήτησις στο μεθαυριανό φύλλο, γιατί, χωρίς να τή περιφανεδούμαστε, κάπου κάπου τή λογία μας πιάνουν τόπο. Σταθήτε λοιπόν μεθώριο να τή βγάνουμε όλα στα φώρα.

Κάτι πολλοί ξένοι

μζς κουβαλιόνται έφτε στην Αθήνα και μζς κκαροφίνετε, γιατί είνε μεγάλο μούτρα και θά γυρεύουν παλυ να φν, και

μέσα και νοχτερίδες δεν είπε, είπε κοντά στα άλλα, ότι με τή να ήναι τέτοιο κκαροφίμο, μένει όλοχρονή άνοικίαστο.

Φαίνεται όμως ή γρηά πώς ήτανε γυναικά τού κόσμου, και τ' άκουσε όλα, αν να μίν άκουσε τίποτα, εγώ δε πάλι πετάχτηκα και της είπα:

— Ή κυρία απ' έδω θέλει να χωρατεύη, διότι θέλει να μείνη τή σπιτι πάντοτε άνοικίαστο για να πηγαίνου η κυριαίς να χωρούσε μέσα στη σάλα που είνε εύρωφα.

— Μζμά μου, είπε ή Έλπινίκη, εγώ λέγω να τή νοικιάσωμε, είνε καλό.

— Σας βεβαιώνω, κυρία, ζαναίεπα, ότι θά μείνετε πολύ εΐχαριστημέναίς.

— Σε πιστεύω κύριε, μου άπάντησε ή Έλπινίκη.

Αυτίς ήτανε ή πρώτος λόγος που πήρα από τή στόματης και ένθουσιάστηκα.

Σε κοντολογία ή γρηά έφυγε και πήγε να βοή τόν σπιτινοκοκούρη για να συμφώνησουν. Όταν έφυγαν εγύρισε και μου είπε ή Δανάη θυμωμένη.

— Ένοινα σου και τή πουλι που κωνηγάς, ποτέ σου δεν θά πιόσης.

— Κάνε σύ τή δουλειά σου της άπάντησα περιφρονητικά, και δεν σε κουβεντιάζει κανείς, και πήρα τή καπέλλο μου και έφυγα να πάω από πίσω από τή Έλπινίκη αν ζαράδα.

Φαίνεται κι αυτή να ήγε τή διαλόγια της μετς και της πενηραίς, γιατί που κατάλαβε πώς θά τή άκολουθούσα και και στο δρόμο γύρισε και με κύτταξε, αν να μούλεγε. Άκολούθη με.

έπειδήτης δε, όλοι οι ξένοι που μζς έφερε ή Τρικούπη; έπιθεωρητάς τηλεγράφους, ταχυδρομείω, φυλακώνε, μηχανικώνε και λοιπώνε, μζς τρών τον παρξ και μζς κοροΐδουσ, τούς παρακαλούμε να φύγουν γλήγορα, για να μη τύχη και μζς τούς περάσουν κι αυτούς δια φόρο των έξοδων τους. Έδω ούλα τή πράματα δεν είνε παράξεννα να γίνου.

Καταλόγια

κάτι τις; Έγώ αν μου κατέθηκε μιά ιδέα μεγάλη στο κεπαλι, και ή Θεός να με βγάνη ψεύτη.

Γιατί τή βασιλόπουλο τόν Αντρέα μας που άρρώστησε να τή στείλη ή πατέρας του ή βασιλέας μας να γιατρευτή στο Φαληρέξ, που κάνει τόσο κρύο, και δεν τή άφησαν τή παιδί μας στο Παλάτι, κοντά στη βασιλίσσά μας τή φιλόσογη; Ποιά μάνα διόχνει τή παιδι από κοντά της και μάλιστα και ή όμολογούμενη φιλόσογη βασιλίσσά μας τή παιδι της από τήν άγκαλιά της;

Μή, έζω και μακρού από τή βασιλόπουλο, και έχη βλογιά, και τή ξεβόγαναν από τή καλίτι για να μη κολλήσουν ούλοι;

Θεέ πού βλέπεις άφηλά, για τήρα και δώ κάτω, να μη άνέβομε ήμεις και σε κάνομε άνω κάτω.

Δεν μπόρεσα να τόν φτιάσω τή στίχο, άλλ ή μπειράζει, τή ιδιο είνε, φτάνει να μαιόζου ή όμοιοκάληψις.

Κύριε από δαύτε,

κύριε με τή σουρούκο, κύριε πώς σε λέν, τί ποτήρι είνε αυτό που κορτάς;

- Ποτήρι με γλυκό.
— Τόν φόρο.
— Μζ για ένα ποτήρι γλυκό;
— Γλυκό ζουλό, θν πλερώση τελώνε.
— Τότες τελώνε και μένα να ξεπυρηνέσωμε. Τελώνε και τόν σκύλο μου, και τή μύτη μου ειδικίτερα, και τ' αυτιά μου, γιατί κι αυτά μπορεί να τή χαρακτηρίσης ως περιττά και ως λαθρεμπόριο.

Όταν μπήκε στη μπόρτα του σπιτιού της, εγύρισε και μειδε για τελευταία φορά και μου έσκυψε έλαφρά τή κεφαλή, για σήμα άποχαριετισμού.

Έφυγα γεμάτος χαρά, και στο δρόμο έλεγα μέσα μου:

— Να κορίτσι ν' αγαπήση κανείς, όχι εκείνη τήν τρελόΔανάη. Και να πη κανείς και πώς έχει και τίποτε νόστιμο άπάνω της, στο δικόσκα, είνε μιά χοντροφτιασμένη και τίποτα παρκαπάνω. Θα μου πη τότε κανείς, και άφου ήτανε τέτοις, γιατί τήν αγαπήσα; Αι να τέτοια ζουρά μούρθε. Άμ δεν τή ζανακάνω πλέον αυτήν τήν άνοησία, από ήμερις διακόπτονται ή σχέσεις.

Όταν πήγα στο σπιτι ήρθε ή Φιφίτσις και μου είπε:

- Εέρεις μιά φούρα που σέχει ή Δανάη; Θά σε πιάνη να σε πιόξη.
— Σιγά τή φρόντε της.
— Άληθινά σου λέω, είνε θυμωμένη.
— Άς πη ζού.
— Δεν θά σου ξαναμιλήση ποτέ.
— Όλη μου ή έννοια είνε, τή άντρούς μου ή θάνατος, που λέει και ή παροιμία του λόγου.
— Θά τής τή πώ όλα αυτά και θά πετανοήσης έπειτα, αλλά θά ήναι άργά.

— Πέστα μακάρι και τού βασιλέα. Και γιατί κυρά μου, θυμωσε ή θεά του κάλλους της Άφροδίτης, δεν μπορούμε να μάθωμε γιατί ή θυμός της;

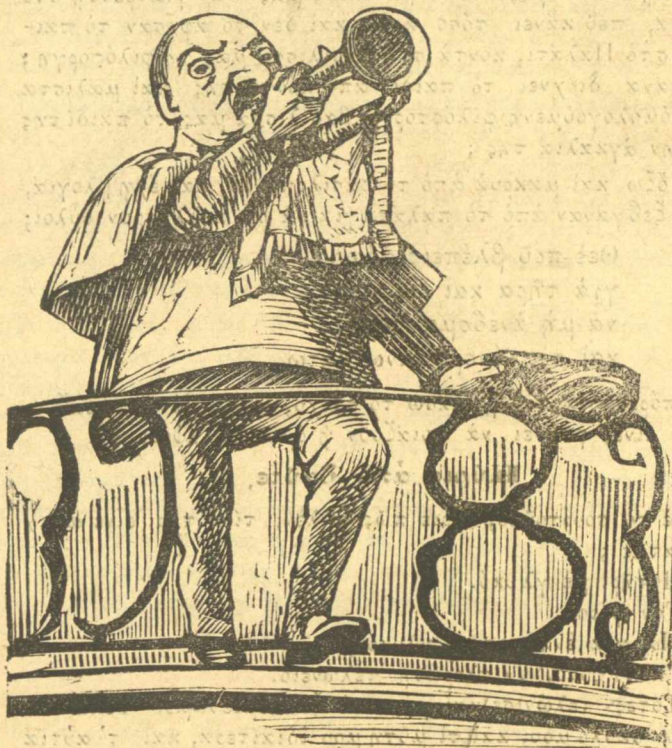
— Γιατί τήν εύγανες ψεύτρα μπροστά στη ζένη γυναίκα.
— Άς μίν έλεγε ψέματκα, ποίος τής είπε να τή κόφτη τόσο χοντρά, Και έπειτα τής ή άνήχη εκείνη να κκαρυσταίγη τή σπιτι του άνθρώπου.

— Βρέ θά σου τελωνήσω και Πλήρωσε ένα φράγκο, ζειντε, σου κάνω και χατίρι.

— Πάρ' το.

Και ο πολίτης έφυγε τινάζοντας τον γιακά του. Αυτή η φορολογία συνέβηκε στη προνομία του Περαία, σ' ένα πολίτη, από ένα δέκαρχο, γιατί έφερνε ένα βάζο γλυκό μαζύ του από το Πόρο.

Κάμμιά ώρα, δέν είνε παράξενο νά μάς τελωνίσουν και τή σκόνη των παπουτσώνε μας. Το παρακάνετε, κύρ τελωνοφύλακες, και μέ τό συμπάθεο κιάλας.

Τρουμπέτα μαρίνα σάς βάλω, ότι θά περάσουν όλα οι φόροι.

- Γιατί ; γιατί ; δέν τό καταλαβαίνεις τόρα ;
- Όχι δέν καταλαβαίνω τίποτις, είμαι χοντρακέφαλος, ντουβάρι.
- Νά στο πω λοιπόν ;
- Μάλιστα νά μου τό πής, και νά μου τό παραπής.
- Γιατί δέν θέλει εκείνη ή μικρούλα νά κατοικήση δω.
- Νά [λοιπόν πού σου τό είπα.
- Ά έτσι τό έχομε ; Έτσι μου είνε αυτή ; Τόρα είνε πού θά την κάνω νά λυσσάζη, νά σκυλιάση νά πνιγί.

Πώς ανατρέχιασα, όταν με πρωτοκουβέρτιασε ή Έλληνική.

Γιατί φούσκασε ή κοιλιά μου από τό πολύ φαγή.
— Τιποτα, έχεις βλογιά, βλαις ή ασθένειαίς είνε σήμερα βλογιά.

Λέγει τό Ευαγγέλιο,

Όποιος σέ χτύπησε κείνος πρέπει και νά σέ γειάνη, εγώ λοιπόν πιστέψας στα λόγια ενός γνωρίμου, έγραψα, ότι στο αίνωπωλειό του Γκανά στο Περαία, ότι συχαζούν λωποδύταις και κάνουν μοιρασία. Τους ανθρώπους δέν τους γνώριζα, και όπως όλαί οι άνθρωποι πέφτουν σέ λάθη, έτσι κ' εγώ έπεσα σέ λάθος και πήραξα ανθρώπους, αί όποιοί είνε γνωστοί σ' όλη την κοινωνία του Περαία και τής Αθήνας, ως έμποροι διά τή τιμιότητά τους. Λυπηρότερο πράγμα δέν ύπόρχει, από κείνο, πού νά έρχεται ένας άνθρωπος, εις τον όποιο δίνεις έμπιστοσύνη και νά σέ γελά με πληροφορίας πού δέν είνε αληθινάς. Κοντά δέ σ' αυτά, για νά σάς δείξω πόσο κακά με πληροφορήσαν, σάς λέω, ότι ένας από τους Γκανάδες είνε και κείνος, πού συλλήψε στο σιδηρόδρομο τον Λεονάρδο, αυτόν πού σκότωσε τα προχταίς ο σκυπός του Κόλα, και τον παραδώκε στην αστυνομία. Τόρα κοντά σέ τούτα, έχω και μιá παρακλήσι νά κάνω ττους Γκανάδες, νά φανούν φρόνιμοι καθώς είνε, και νά δείξουν ευγενή καρδιά, και νά μή ξεσυρριστούν, τον άνθρωπο πού θέλησε νά τους βλάψη και είμαι βέβαιος, ότις, δέν θά θελήσουν ποτέ, του νά παραβούν τό ευαγγέλιο, σαν χριστιανοί, πού λέει :

Συγχαράτε τους έχθρούς σας.
Λοιπόν, ειρήνη πσαι.

Άπό τό έρχόμενο

φύλλο παύει τό σλαϊσμο σ' όλους εκείνους τους επαρχιώταις ανταποκριταίς μου, όσοι δέν μου στείλουν τα λεπτά τής πούλησις, όσα κι' αν ήναι αυτά, λιγ ή πωλά, και όσα θά μου φάνε, χαλκί νά τους γίνουν, και νά τ' φάν στο κρεβάτι. Αμήν.

- Νά τής τά πω κι' αυτά πού μου λές τόρα ;
- Βρέ πές τής ότι θέλεις, βάνε και δικά σου όσα μπορείς, κόψε σάρσφε δτι σου κατεβάσει τό κεφαλι.
- Πολύ καλά, θά συ μαλλώσω κ' εγώ και ή Ανδρομάχη και νά τό ξέρης αυτό πολύ καλά.
- Και δέν θά μπερέσω νά φάγω.
- Έμπρός λοιπόν, πάρε νά κόψωμε χαρτί, νά μή μιλιώμαστε πλέον εις τό εξής.
- Μάλιστα νά κόψωμε. Φτού.
- Φτού.
- Τή Κυριακή τό τέλος, για νά δούμε όλα αυτή, ή ιστορία τί τέλος πής.